

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inadina* = πεισμώνως, πεισματικά. Οἱ μετὰ τοῦ *τ* ἀντὶ *d* τύπ. πιθκν. ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ οὐσ. *γινάτι*. Ὁ τύπ. *enadina* κατὰ τὸ συγγενὲς *ἐνάτι*.

1) Μετὰ πείσματος, πεισμώνως ἐνθ' ἄν.: Πααῖν' ῥ'νατ'νά Βλάστ. Ἰνατινὰ μου τὸ κάνει καὶ δὲ *beṛnā* ποπὰ Νάξ. (Ἀπύρχνθ.) Γιναντινὰ τό 'καμι Σουφλ. "Ὅλο *inadina* μου πάεις Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀφοῦ τοῦ πᾶς γιναντινὰ νὰ μὲ βαρυνκαρδίης, κάμε μέσ' τοῦ χουράφι σου μιὰ φοῖζα νὰ καθίης (φοῖζα = πεζούλα) Χίος.

Γιναντινὰ των οὐλωνῶν τῶν δουσουμάνηδων σου, θὲ ν' ἀσημώσω τὴν ἐλιά πού 'χεις 'ς τὸ μάουλό σ-σου (δουσουμάνηδες = ἐχθροὶ) Τῆλ.

Γιναντινὰ σου θὰ γινῶ δέντρι 'ς τὸ μαχαλᾶ σου, νὰ μὲ θωροῦν τὰ μάτια σου, νὰ κάβειτ' ἡ καρδιά σου Βουρλ. 2) Ὀργίλως, ἐχθρικῶς Λέσβ. κ.ά.

γινατάκι τό, Προπ. (Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι* διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι. Παιγνιωδῶς, τὸ πείσμα: Ἄσμ.

Μάννα μου, μὴ μὲ δέρνης μὲ τ' ἀδραχτάκι σου, ἐγὼ θὰ τόνε πάρω, 'ς τὸ γινατάκι σου!

γινατάρης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης Ὁ πείσμων.

γινατεύω, *ινατεύω* ἐνιαχ. *ινατεύουν* Ἡπ. (Ζαγόρ.) *ινατεύω* Νάξ. (Ἀπύρχνθ.) Προπ. *ινατεύω* Πελοπν. (Μάν.) *γινατεύω* ἐνιαχ. *γινατεύω* Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ῥ'νατεύω Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) *γινατεύου* Μ. Ἀσία (Κυδων.) *γενατεύω* Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παζ. Μετοχ. *γινατεμένος* Λεξ. Δημητρ. ῥ'νατεμένος Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) ῥ'νατιμένους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *ἐνάτι*, *ἐνάτι*, *νάτι*.

1) Ἐναντιούμενος διὰ λόγων ἢ ἔργων εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἢ τὴν προσταγὴν τινος ἀνγκάζω αὐτὸν νὰ ἐπιμείνῃ πεισμώνως εἰς αὐτὴν ἐνιαχ.: Μὴ μὲ γινατεύης ἐμένα, καὶ δὲ θὰ περάσῃ τὸ δικό σου Ἀθῆν. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ., ἐμμένω μετὰ πείσματος εἰς τὰς ἀπόψεις μου, ὀργίζομαι ἐνθ' ἄν.: Γινάτεφα σήμιρα μ' αὐτὰ πού εἶδα καὶ κάν' ὁ πρόεδρος Προπ. (Ἀρτάκ.) Μὴ μου ἱνατεύης ἐμένα, ἱατὶ θὰ σὲ πιάσω νὰ σὲ θεάσω (= νὰ σὲ δείρω ἀγρίως) Νάξ. (Ἀπύρχνθ.) Ἰνάτιφι καὶ δὲ μᾶς κρέν' Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μὲ 'φτοῦνα πού μ' εἶπες, ἐνατεῦτηκα καὶ δὲ θὰ ζὲ δώκου δανεικὰ Πελοπν. (Μάν.) Γινατεῦ'κε καὶ ἀρχίνησε νὰ φοβερίζῃ τίς γυναικες Ἡπ. (Αὐλότοπ.) Γενάτεφε κ' ἐπέταξε τὸ σκοινὶ Ὁθων. Εἶνι ῥ'νατιμέβ' συναμιταξύ τ'ς κὶ μὶ τοῦ παραμ'κρὸ κριαρῶν ντι (=συμπλέκονται) Σάμ. Τ' λέει ὁ Κώστας ῥ'νατεμένος: Κάμε καλὰ Λευκ. (Φτερν.) Συνών. *γινατῶνω*, *πεισμώνω*, *τσαντίζομαι*.

γινάτης ἐπίθ., ἐνιαχ. *γινάτ'ς* Σάμ. (Μαυρατζ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γινάτι*.

Πείσμων, ἰσχυρογνώμων. Συνών. *γινατιάρης*, *γινατσιάρης*, *πεισματάρης*.

γινάτι τό, ἱνάτι πολλαχ. καὶ Ποντ. Τσακων. (Χαβουτσ.) ἱνάτιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἱνάτ' Θεσσ. Λέσβ. Πόντ. (Ἱμερ. Κοτύωρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. κ.ά.)

ἱνάτ' Λέσβ. ἐνάτι Ἄνδρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ξηροκ. Πάν. κ.ά.) νεάτι Πελοπν. (Καρδχι. Ξεχώρ.) νιάτι Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) νιάτι Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) ἱνάκι Τσακων. ἱνατὸ Σύμ. γινάτι κοιν. γινάτιν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ῥ'νάτι Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) γινάτ' Μακεδ. (Καστορ. Μεσολακκ.) ῥ'νάτ' βόρ. ἰδιώμ. γινάτ-τι Ρόδ. (Βάτ.) γενάτι Βιθυν. (Μουδαν.) Ἐρεικ. Ἡπ. Ἰθάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κέως Κύθν. (Δρυοπ. κ.ά.) Μαθράκ. Μύκ. Ὁθων. Πάρ. Παζ. Σίφν. Σύρ. γινάτ' Μακεδ. (Σέρρ.) δινάτι Ἰκαρ. Κῶς Χίος (Ἐγρηγόρ. Πυργ. κ.ά.) δινάτιν Κῶς (Καρδάμ. Πυλ. κ.ά.) δ'νάτ' Ἱμβρ. Πληθ. ἱνάθια Α. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρχνθ.) ἱνάθια Λέσβ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *inat* = πείσμα. Ὁ τύπ. *δινάτι* κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ *δυνατός*, πρὸς τὸ οὐδ. τοῦ ὅπ. μετεσχηματίσθη καὶ ὁ τύπ. *δινάτο*. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Πείσμα, ἰσχυρογνωμοσύνη, ἐπιμονή κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ.ά.): Ἐχει μεγάλο γινάτι. Δὲν τοῦ περνᾷ τὸ γινάτι. Μωρὲ μπράβο, γινάτι πού τό 'χει! Ἄς εἶναι καλὰ τὸ γινάτι σου! Κάνει γινάτια κοιν. Τὸ γινάτι σου μπορεῖ νὰ σκάσῃ μουλάρι Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Δὲ θὰ περάσῃ τὸ ἱνάτι σου (δὲν θὰ γίνῃ αὐτὸ διὰ τὸ ὅποιον ἐπιμένεις) Πελοπν. (Πάν.) Ἐχει ἱνάτι καὶ ποτέ του δὲ γάνει ὅ,τι τοῦ λένε, μόνο ὅ,τι κόψη ἢ κεφαλὴ δου Κρήτ. (Μαλάκ.) Τοῦν ἐπιασι τοῦ ἱνάτ' κὶ τὰ 'κανι τὰ ἄνου-κάτ' Στερελλ. (Ἀγιος Κωνσταντ.) Ἐχει μουλαρήσιο γινάτι Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Μὶ τοῦ ῥ'νάτι τ' μπορεῖ κὶ γάιδαρον νὰ σκάθ' Λευκ. (Φτερν.) Ἡκανέ δανε ἱνάθια τὸ μουλάρι Νάξ. (Ἀπύρχνθ.) Ἀντίς νὰ λὲς σαχλαμάρες καὶ νὰ κάνης γινάτια, κάνε αὐτὸ πού σοῦ λέω Ἰων. (Σμύρν.) || Φρ. Μὲ πιάνει τὸ - τὸ βάζω γινάτι (πεισμώνω, ἐπιμένω πεισμώνως) κοιν. Τὸ πάτησε 'ς τὸ ἱνάτι (ἐπέμεινε) Κρήτ. Βρέχ' σὰ μὶ γινάτ' (συνεχῶς, ἀδικλείπτως) Μακεδ. (Βόιον) 'Σ τὸ ἱνατὸ δὲ 'βαλε Σύμ. Ἐβαλέν το γινάτ-τι (ἐπιμένει πολὺ) Ρόδ. Βαλέτ' τὸ ἱνάτι σ' (ἐβαλε τὸ γινάτι του) Τσακων. (Χαβουτσ.) || Παροιμ.

Τὸ γινάτι βγάζει μάτι

(τὸ παράλογον πείσμα γίνεται πρόξενος κακοῦ) σύνθηθ. Ἡ παροιμ. εἰς πρκαλλαχ. πολλαχ. || Ἄσμ.

Γειά σου, Βιλούχι μου ψηλὸ μὶ τὰ ψηλὰ σ' ἱλάτια, πού βόρις δὲ σὶ σκιάζουνι οὔτι βουρρᾶ ἱνάτια Στερελλ. (Φθιώτ.)

Κὶ αὐτὸς γινάτι τό 'βαλε κὶ οὐλους τοὺς ξεδιαλέει Στερελλ. (Ἀστακ.)

Ἄς 'τα τώρα τὰ γινάτια | κ' ἔλα φίλ'σι μὶ 'ς τὰ μάτια Ἡπ.

Γαμπρέ, θαρρῶ πὼς τό 'καμες ἐπίτηδες δινάτιν τ'ς' ἐπῆρες μιὰ γ- γαριφαλ-λιὰ γαρίφαλ-λα γεμάτην Χίος

Ἀχ, πὼς μου τὸ ἠλέγανε κ' ἐγὼ 'κανα ἱνάτι πὼς εἶχ' ἀγάπη ψεύτικη κ' ἐποκαμάρωνά τη Κρήτ.

Παντρεῖουν τὴν ἀγάπη μου, | τὸ κάνουν γιὰ γινάτι μου Στερελλ. (Δελφ.)

Μὴ μὲ δέρνης, μάννα, μὲ τ' ἀδράχτι σου κ' ἐγὼ θὰ τόνε πάρω 'ς τὸ γενάτι σου Βιθυν. (Μουδαν.)

Δκνὸ χρόνους κάμνω 'δαχαμαὶ τζαὶ βάλλ-λω τὸ γινάτιν ἐν-νὰ σοῦ πάρω τὸ φιλὶν τζ' ἐν-νὰ σὲ κάμ' ἀγάτην

Κύπρ. 2) Ὀργή, κακία, μνησικακία κοιν.: Μιλᾷ με γινάτι γιὰ τὸν ἄντρα της σύνθηθ. Δέρν' τὰ πιδιὰ μὶ ῥ'νάτ' (ἐνν. ὁ δάσκαλος) βόρ. ἰδιώμ. Βγῆκι κ' ἔκλεισ' τ' βόρτα μὶ ῥ'νάτ'

